

på dagsordenen. Ud fra en helt overordnet og principiel betragtning kan Venstre derfor ikke støtte forslaget, og det er en holdning, som bestemt ikke ændrer sig, når man går i dybden med SF's tanker.

Jeg ser mindst fire problemer ved forslaget. For det første lægger det op til et grundlæggende brud med reglen om, at udbetaling af dagpenge forudsætter, at man står til rådighed for arbejdsmarkedet. Jeg er naturligvis på det rene med, at forslaget opererer med udstedelse af et antal frigørelsesattester; men de først ansatte, der skal medvirke i ordningen, skal ikke stå til rådighed i de op til 40 pct. af arbejdstiden, hvor de har fri og modtager fulde dagpenge. Der er altså tale om nedsat arbejdstid med næsten fuld lønkomensation uden antydning af en modydelse, og det er ikke rimeligt.

For det andet rejser forslaget et spørgsmål om retfærdighed. SF's model muliggør en ugentlig arbejdstid på mindre end 23 timer til en løn, der nærmer sig lønnen for fuldtidsarbejde. Hvordan vil det opleves af den lønmodtager, der selv har valgt et deltidsarbejde og derfor naturligvis kun modtager betaling for den arbejdstid, der præsteres? Hvordan vil det opleves af en fuldtidsarbejdende lønmodtager, der må slide sig igennem en fuld arbejdsuge for at tjene sin løn? Jeg er ikke i tvivl: Det vil naturligvis blive oplevet som det, det er, nemlig hamrende uretfærdigt!

Den tredje indvending mod forslaget er hele flaskehalsproblematikken. Ifølge forslaget skal der være en arbejdsløshed på mere end 3 pct. i det naturlige opland og for den konkrete faggruppe, før der kan etableres en arbejdsfordelingsmodel. Men før vi når ned på de 3 pct., har vi jo for længst passeret det punkt, hvor der opstår flaskehalse, og derfor kan forslaget i realiteten komme til at skævvride arbejdsmarkedet og skabe et unødigt lønpres. Og hvordan forestiller forslagsstillerne sig i øvrigt, at begreberne arbejdskraftsopløst og faggruppe kan håndteres, så de får samme vægt over hele landet? Det vil jeg gerne have et svar på.

Endelig tror jeg for det fjerde, at det bliver mere end almindelig svært at forbeholde muligheden for 13 ugers betalt ferie for de få. Jeg mindes ikke, at det på noget tidspunkt er lykkedes at fjerne rettigheder, der er indført som en forsøgsordning, men som hurtigt bliver oplevet som velerhvervede rettigheder af dem, der isoleret set kan drage fordel af dem. Uagtet forslaget er tænkt som et forsøg, må man derfor med rette frygte, at det får permanent karakter, og så

er der lagt gift ud for en konkurrencemæssigt forsvarlig løndannelse, ligesom man kan se langt efter en afvikling af statsunderskuddet.

På den baggrund må jeg derfor klart sige fra og meddele, at Venstre ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Beslutningsforslaget er i substansen en gentagelse af forslaget fra sidste folketingsår, og jeg skal derfor ikke gentage, hvad vi sagde om forslaget ved behandlingen den 17. marts i år, men henviser til Folketingstidende 1993-94, sp. 8000.

I forhold til forslaget fra marts måned er der to ændringer. For det første lægger man denne gang op til en tidsbegrænset forsøgsordning, og for det andet fjerner man rådighedskravet. Ingen af disse to ændringer tager imidlertid højde for de problemer, der i særlig grad blev sat fokus på i forbindelse med debatten i marts, hvor SF ikke kunne hente støtte til forslaget fra noget andet parti i Folketinget.

Siden da har vi haft et folketingsvalg, og det er vel begrundelsen for, at vi allerede nu skal have debatten igen. Men også det nye Folketing er sammensat på en sådan måde, at der ikke er belæg for at tro, at de politiske betæneligheder ved forslaget ikke skulle være de samme som for et halvt år siden.

I hvert fald er det sådan, at vi fortsat mener i Det Konservative Folkeparti, at jobrotation er en god idé. Det var baggrunden for, at vi under den borgerlige regering indførte uddannelses- og forældreorloven. Vi mener også fortsat, at SF's arbejdsfordelingsmodel ikke duer. Vi mener helt principielt, at det er vigtigt at fastholde rådighedskravet i forbindelse med udbetaling af dagpenge på maksimumniveau, og derfor mener jeg ikke, der er grund til at illudere, at vi kan nå meget videre under udvalgsarbejdet.

Jeg må sige direkte til SF, at vi ikke tror på modellen, og at vi vil afvise beslutningsforslaget.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne henholde mig til en meget stor del af det, Venstres ordfører sagde så klart og tydeligt. Hr. Lars Løkke Rasmussen gennemgik de største problemer, og det vil selvfølgelig glæde mig, hvis SF også kan svare på nogle af de spørgsmål, der blev stillet.

Lad mig ganske kort sige, at Fremskridtspartiet mener, det er en helt forkert måde overhovedet at gribe sagen an på. Det, der skal til, er, at